

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Tavasz. — *Király Ödön:* Királyi szolgálat. — *Dr. Babura László:* A legméltóságosabb Oltáriszentség és az isteni erények. — *Dr. Tiefenthaler József:* Az Örökimádás jubileumának utolsó akkordja. — *Dr. Nagelreiter Alajos:* A hívő és hitetlen az Oltáriszentségről. — *Dr. Hidas József:* Keresztény szemek. — *Dr. Neszmélyi Gyula:* Hála Szűz Anyánknak! — *Krónika.* — *Péchy Kálmán:* Kirándulás Máriavölgybe.

Feleletek eucharistico-liturgikus kérdésekre.

9. Kérdés: Nálunk elég gyakran van «Coram Sanctissimo» szentmise, mik ilyenkor az előírások?

Felelet: a) A lépcsőimádság előtt prostratio van in infirmo gradu.

b) Mikor a pap a lépcsőimát elmondta, mielőtt felmenne a menzához, egy térddel genuflektál és fölerve csak azután hajt térdet, mikor az «Oremus Te Domine» imát elmondta.

c) Valahányszor a középre megy vagy mielőtt kifordul, vagy amikor visszafordul, mindig genuflexio van.

d) Az evangéliumot nem hegyesszög alatt, hanem az oltárra merőlegesen állva olvassa, hogy a Sanctissimumnak ne fordítson hátat.

e) Kézmosásra legalább (és ez elég is) egy lépcsőt lemegy és az oltár mensájának vonalára háttal merőlegesen állva végzi a kézmosást.

f) «Orate fratres»-kor nem ír le kört, hanem épúgy, mint «Dominus vobiscum»-nál kissé az evangélium-oldal felé lépve, hegyesszög alatt áll és a kifordulási íven fordul vissza.

g) Áldoztatásnál az absolutiót ugyanezen helyről adja és az «Ecce Agnus Dei» és «Domine non sum dignus»-nál sem áll háttal az oltár közepén, hanem kissé az evangélium oldalán, az oltár közepe felé hajló hegyesszög alatt.

h) Ha az áldoztatástól visszajövünk, az üres nyitott tabernaculumba téve le az áldoztató kelyhet, térdet hajtunk előtte; ha azonban a tabernaculumban még egy ciborium van — s így ki kell nyitnunk — letesszük a kezünkben hozott ciboriumot a menzára és genuflektálunk előtte (valahányszor a Sanctissimum új nivófelületre vagy helyzetbe megy át, mindig végzendő genuflexio) azután kinyitjuk a tabernaculumot (és nem genuflektálunk) betesszük az áldoztatástól visszahozott ciboriumot és most genuflektálunk újra.

i) Az absolutiót ilyenkor is középen vesszük magunkhoz, nem a szent lecke-
oldalon.

j) Az áldást a «Dominus vobiscum» helyéről adva, balra fordulunk (így nem fordítunk hátat a Sanctissimumnak) és genuflexió nélkül (mivel ezzel a balrafordulással már az Evangélium helyén vagyunk) az oltárra merőlegesen állva mondjuk az utolsó evangéliumot. «Et verbum caro factum est»-re a Sanctissimum felé fordulva genuflektálunk.

* * *

A szerkesztőségünkbe behűdött könyvekről a jövő számban.

A Virgo Reparatrix ünnepe. Május 2-án a Virgo Reparatrix tiszteletére 9^{1/2} órakor ünnepi szentmise lesz az Örökimádásban, délután pedig 1^{1/4} órakor szentbeszéd és az összes kongreganistáink fogadalommeg-
újítása.

Választmányi gyűlésünk május 9-én, terjesztőnői gyűlésünk pedig május 16-án d. u. 4 órakor lesz vakációnk előtt utoljára — a Központi házban.

*

Több beszámolórol a jövő számunkban!

TAVASZ

PÁZMÁNY PÉTER, a magyar bíboros Cicero, szívesen olvasta «a nagy természet nyitott könyvét» és belőle merítette gyönyörű hasonlatait, tetszetős képeit és mindig a legnagyobb fogékonysággal szívta föl inspirációit. Mégis csak tavasszal legszuggesztivabb, legbeszédesebb a természet. Amint reálépünk a jó Isten alkotta zöld pázsitra, észrevesszük a fűben nevető apró virágokat, vagy fölemeljük tekintetünket a színek sokféleségében bájosan pompázó virágos gyümölcsfákra és belélegzük mézterhes illatukat, valósággal újjászületik, megtavaszodik bennünk energia-gyűjteményünk és lelkünk is szárnyra kél. Mint egykor Asszisi nagy fia tette, ilyenkor a mi lelkünk is énekel a látott szépség, illat és fenséges tervszerűség nyomán, a jó Isten láthatatlan szépsége, boldogító jósága és csodálatos bölcsesége végtelenségeiről.

Lelkünket inspirálja a *szépség*: szép élet, szép lélek formálására. A mi Teremtőnk mindent tökéletesnek alkotott. Lelkünkben is megvannak a kellő diszpozíciók, hogy úgy mondjam virágbimbók, vagy legalább is készen állanak a rügyfakasztó kegyelemalkalmak; a virágbaborulás, a megszépülés, a *szép élet kialakulása akarattunkon múlik*. Ennek kell Isten tervei szerint működnie és életünk irányítására befolynia. Szép virág csak egészséges növényen virít, szép élet is csak tökéletes akaratból, az Isten akaratát termő élet fáján virul. Minden bünt és erényt majmoló tökéletlenség, az önakarat Isten akaratát megcsúfoló torzvirága. Krisztus bennünket nem így, hanem a tökéletesre törő szép élet díszében óhajt látni.

Elbájol a tavaszi virágok *illata*... A lelkek világában is van illat: a természetförlötti szépségek, erényeink kiáradásai, Istennek ajánlt gyakorlásukban. Azért szimbolumai az erényeknek a virágok. Rokon bennük a kellemesség; mindkettő gyönyör érzetet vált ki. Illatos, szépséges lelkek

májusi kertje, ó beh kíván téged az Úr! Mennyire boldog az a lélek, mely ebbe a kertbe tartozónak érzi magát, ha csak ibolya is benne. Hisz akkor is biztos, hogy «*megtekinti az Úr az Ő szolgálójának alázatos-ságát*». Ez a tekintet az Ég mosolya feletted, melynek melegségénél szívedben az önigazoltság édes gyümölcse érik: «*Ime mostantól boldognak hirdet engem minden nemzedék*», mert ez az eredmény már az örök-életre szól.

A nagy természet szemléletében a csodálatos harmónia lep meg leginkább. Isten nem teremtett disszonanciát, ezt a bűn hozta az emberbe. Vissza az eredeti hanghoz, amely az én szerepem, vissza ahhoz a józan optimizmushoz, mely mindig a jelen és jövő lehetőségeit iparkodik Isten tervei szerint fölhasználni és nem törődik a számításait keresztező esetleges kudarcokkal, hanem elindul a magaslatok elérésének reményével. Krisztus győzött! Nekem is győznöm kell, ha Véle maradok, ha Ő lesz állandó világosságom, példaképem és végcélom. És ki lehetne más! az eucharisztikus léleké.

Mi Krisztus szépségével akarunk fölékesíttetni, mi az Ő erényeinek folytonos kiadásából vesszük lelkünk «keneteihez» az esszenciát és hűen akarjuk az Ő választottjainak kórusában énekelni a saját hang-nemünket: «*Quid hoc ad aeternitatem? = Mi ez az örök boldogsághoz mérten?*» Csak előre! Fölfelé! Tavasz van, tavasz!

Dr. Mátrai Gyula.

KIRÁLYI SZOLGÁLAT

Cemplomunk csendjében	Irigykedve nézlek	S a királyi asztalt
Egymagamban állok.	Ésillagos hóvirág.	Mikor megteritem,
Felujjong a szívem.	Lábánál hervadni,	Megdobbanó vággyal
Dalolgat a lelkem ...	Jó volna meghalni ...	Fellobbanó lánggal ...
Jézusnak szolgálók.	Bájos mesevilág.	Bánat könnyét hintem.
Kristályos vázádba	Oltár fehér gyolcsát	Hjtócska függőnyét
Sok friss vizet hordok.	Boldogan simítom.	Félve fellebbentem.
Mosolyog az ajkam	Nem fáj az élet.	Hitem állalfúrja
Imádkozva, halkán ...	Megpihen a lélek ...	Fehér kis szent Osiya ...
Nesztelenül járok.	Lopva megcsókolom.	Jöjj édes ... úgy kérem.

S mielőtt elmennék
Cédrre hullva zengem :
Szolgálni Téged
Kedveskedni Neked.
Oly édes énnemem.

Király Odönné.

A legméltóságosabb Oltáriszentség és az isteni erények.¹

I. A legméltóságosabb Oltáriszentség a hitnek szakramentuma s mi azért jöttünk, hogy alázatos hitből folyó imádásunkkal engesztelést nyújtunk az Úr Jézusnak minden hitetlenségért, hithidegségért és hitközömböségért, mellyel a vakmerő s hálátlan emberek őt a hit fenséges szakramentumában illetik. «*Aki Istenhez járul* — mondja a nagy apostol Zsid. 11, 6. — *annak hinnie kell, hogy ő létezik.*» Hasonlóképen mondhatjuk: Aki az Úr Jézus földi trónusa elé lép, aki az Oltáriszentség elé járul, annak hinnie kell, hogy ő itt van szent istenségével és emberségével a kis ostya fehér leple alatt. Érzékeink csak egy kis ostyát látnak, ízlelnek, tapintanak de szent hitünk azt mondja nekünk, hogy ez igénytelen színek alatt jelen van a mi Urunk Jézus Krisztus. Így vallotta ezt a mi jó anyánk, az Egyház kezdettől fogva. Justinus az ő hitvédelmében a szentáldozásról azt mondja, hogy «*azt nem mint közönséges ételt és nem mint közönséges italt vesszük magunkhoz, hanem mint Krisztus testét és véré, mely átváltozás útján testünk és lelkünk táplálására szolgál.*» Ugyancsak a II. században Szent Ireneus azt mondja, hogy a kehelyben Krisztus tulajdon vére van, mely áthatja a mi vérünket és a kenyér színe alatt tulajdon teste, mely a mi testünket is növeli. Ugyanez Tertullióknak is hitvallása s azért «*félő gonddal vigyázzunk — úgymond —, hogy kelyhünkől és kenyérünkől csak egy szemernyi is a földre ne hulljon.*» Aranyszájú szent János is ezt vallja, midőn így ír: «*Sokan mondják: be szeretném látni Krisztus alakját, arcát, ruháját, saruját!*» Nos, őt magát látod, őt magát érinted, őt magát eszed! — S így végigmehetünk az összes századokon: a katakombákban ugyanazt a boldogító hitet vallották, mint a mult évben tartott chicagói euch. kongresszuson, azt, hogy Jézus Krisztus van itt jelen és irgalmasan teljesíti utolsó ígérését, melyet mennybemenetelének órájában hangoztatott, mondván: *Ime, én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig.* (Máté 28, 20.) Húsz század azért vallotta ezt így, mert maga Jézus mondotta az utolsó vacsorán: *Ez az én testem — ez az én vérem.* Ő mondta ezt, aki mindenható, tehát meg tudta tenni, amit e szavakkal állított, vagyis átváltoztatta a kenyeret és a bort lényegében saját szentséges testévé és vérévé. Ő mondta ezt, aki végtelenül szent, tehát nem csalhat meg, nem vezethet félre minket. Keltsük fel magunkban minél többször ezt a boldogító hitet; őrizzük azt, mint a mi legdrágább kincsünket, mert az apostol tanítása szerint hit nélkül nem lehetünk kedvesek Isten szemében. Ép azért kerüljünk mindent, amivel e hitünket veszélynek tennők ki, hitetlen vagy hitközömbös emberek társaságát és hitellenes könyvek s ujságok olyasását. Becsüljük Isten ígését is, amint azt a Szentírásban olvasni s a prédikációkban hallani lehet. Végre

¹ Elmélkedés szentségimádó órára.

azon legyünk, hogy az Úr Jézus szent tanítása vérré váljék bennünk s mi is hitbéli őseink buzgóságával szolgáljuk őt.

II. A legméltóságosabb Oltáriszentség a szent reménységnek is szakramentuma s mi azért jöttünk ide, hogy e boldogító reménnyel telítsük lelkünket, azzal az erős, megingathatlan bizalommal, mely nem ismeri még a kislelkűséget sem az élet nehéz útján, hogy így engesztelést nyujtsunk az Úrnak, azokért akik kivált napjainkban oly bűnös vakmerőséggel dobják el maguktól az életet s nap-nap után szaporítják a kétségbeesettek fekete seregét. Mi nem a kislelkűség s még kevésbé a kétségbeesés pokollejtőjét, hanem az Istenbe vetett rendíthetetlen bizalomnak és reménynek égbevezető útjait akarjuk járni. A mi legszentebb reményünk az örök élet. És Jézus Krisztus azt mondja: *Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, örök élete vagyon és én feltámasztom őt az utolsó napon.* (János 6, 55.) A paradicsom fái közt volt az élet fája is, melynek gyümölcse a benne rejlő erővel fenntartotta az emberben az életet. A bűn kiütötte ősszüleinket az Éden kertjéből és örökre elzárta nemünk elől kapuit. Jézus Krisztus az ő drága vére árán visszaszerezte nekünk az örök boldogsághoz való jussunkat, melyet ősszüleink bűnében mindnyájan elvesztettünk. Nem szüntette meg az első bűnnek ideiglenes következményeit bennünk, az ezer bajt, betegséget és halált. Nem tüntette el tehát a temetőket e földről, de kiírta a temetőkapuk fölé azt a mindennél értékesebb szót: Feltámadunk! S azt a paradicsomi életfát is pótolta végtelenül értékesebb életforrással: a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. Mind, akik ittak e forrásból, megerősödtek az élet küzdelmére és énekelve járták az élet keresztútját. Az Egyház első századainak története vérrel van megírva. De az Amfiteátrum hősvértől párologó porondjáról ének hangzik fel a halálba menő vértanuk ajkairól. Honnét merítették ezek ezt a haláltól sem féltő bátorságot? Megmondja Szent Cyprián, midőn azt mondja, hogy senkit sem bocsátanak oda, kit előbb meg nem erősítettek volna Krisztus testével és vérével. S megmondja szent Ágoston, aki a tűzhalál borzalmai közt is vigadozó szent Lőrincről azt írja: Evett Krisztus testéből és ivott az ő szent véréből, azért volt olyan igen nagy jókedve! A véres üldözések megszűntek, de az élet nem szűnt meg keresztút lenni. Hogy ezen a tüskés-tövises úton el ne lankadjunk, keressük fel minél gyakrabban az Úr Jézust itt az Eucharisziában. De kivált vásár- és ünnepnapon ne legyen semmi, ami visszatárhathatna a szentmisétől. Ő szeretettel vár itt reánk. Elvár, hogy kegyelmeinek ajándékaival gazdagítson. Ha gondok gyötörnek, ő rámutat az ő töviskoronájára. Ha szegénységben vagyunk, ő rámutat a gazdátlan istállóra, ahol született s elmondja, hányszor nem volt férőhelye, ahol fáradt fejét pihenőre hajthatta volna. Ha betegség kínoz, ő rámutat száz meg száz sebből vérző testére és mindig nemcsak megvigasztal,

hanem erőt is ad a baj türelmes s így érdemszerző elviselésére. Ó szívleljük meg és kövessük az Úr Jézus szeretetteljes meghívását: *Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradotok és terhelve vagytok és én megnyihitek titeket.* (Mt. 11, 28.)

III. A legméltóságosabb Oltáriszentség a szeretetnek szakramentuma s mi azért jöttünk ide, hogy az isteni szeretet e tűzhelyén felgyulasztva szívünkben az Isten és az embertársunk szeretetének tűzét, elégtételt nyujtsunk az Úr Jézusnak minden szeretetlenségért, hidegségért, ridegségért, mellyel a hálátlan emberek szeretetének e szentségében annyiszor megbántják. Mert

páratlan szeretettel viseltetett azon pap iránt, kinek a buzgósága nélkül és fáradhatatlan munkája nélkül sem a templom, sem az oltáregyesület, sem pedig a zárda nem teljesíthetné szent hivatását.

De Budapest érseki helynöke, dr. Mészáros János felhívta Őeminciájára, a hercegprímás figyelmét arra a gigászi munkára, melyet ebben a szentségi templomban a lelkész kifejt és a főpásztor kérésére XI. Pius pápa őszentsége kinevezte a lelkészt, *dr. Mátrai Gyulát tiszteletbeli káplánjává.*

A legmagasabb egyházi kegy kitüntetés az oltáregyesületre, öröm a híveknek, a Reparatrix zárdának, az eucharisztikus szövetségnek, de megérdemelt jutalom az ünnepeltnek. Az összeomlás utáni nehéz időkben önzetlen lelkesedéssel és puritán szegénységben dolgozott. S hogy még a békebeli időknél is nagyobb eredménnyel látja el lelkészi hivatalát olyan körülmények közt, amikor a paphiány miatt s a papságnak a békeidőkhöz mérten megnövekedett lefoglaltsága miatt csaknem egyedül maradt a rengeteg teendő közt, mindig csak azért volt lehetséges, mert szerzetesi visszavonultságban teljesen a templomnak és az eucharisztikus műveknek élt.

A hivatalos egyházi forumok mellett — melyek észrevették munkásságát és jutalmazták azt ebben a kitüntetésben — nekem jutott az az örömteljes szerep, hogy Kánter Károly szellemének szószólója legyek s annak nevében köszöntsem az ország eucharisztikus mozgalmainak főmunkását, az Örökimádás-templom lelkészét.

Úgy az oltáregyesület, mint a templom a maga hivatásának és munkásságának megdicséretét és felértékelését látja a lelkészi legfőbb forumtól érkező kitüntetésben.

Annak a benső ünnepélynek, mely a szentségi örökimádás 25 éves megindulását és az oltáregyleti zárdaszűzek nálunk való letelepülését ünnepelte, utolsó akkordja: a lelkész munkásságának pápai kitüntetése.

Dr. Tiefenthaler József.

A hívő és hitetlen az Oltáriszentségről.

A HIVŐ EMBER hódoló alázattal hisz az Oltáriszentségben, amely a titkok titka, a csodák csodája. Világosan belátja, hogy ezt a nagy hittitkot véges emberi elmével felérni nem lehet és ép azért készségesen veti alá kutató elméjét a hit édes igájának. A felmerülő kételyeknek szívében soha helyet nem enged, hanem feltétlen bizalommal és rendíthetetlen bizonyossággal támaszkodik az Eucharisziát kinyilatkoztató

Jézus Krisztus isteni tekintélyére. Tudja ugyanis jól, hogy a mindentudó és végtelenül igazmondó Isten sem nem tévedhet, sem nem téveszthet.

A hívő katolikus az Eucharisziára vonatkozólag hitvallását e szakba foglalja: Hiszem, hogy Jézus Krisztus a legméltóságosabb Oltáriszentségben igazán, valóban és lényegesen jelen van. Hiszem és vallom, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentségben nincs többé sem kenyér, sem bor, hanem ellenkezőleg a kenyér és a bor lényege Jézus Krisztus testének és vérének lényegévé változott át és a kenyérnek és bornak csak a színei, csak a járulékei maradtak meg. Én tehát nem az érzékeimnek hiszek itten, hanem egyes-egyedül Isten szavának és a tévedhetetlen Egyház tanításának. Ha még kenyeret és bort látok, ízlelek és érintek, mégis hinni akarom, hogy nincs többé jelen sem kenyér, sem bor.

Továbbá hiszem, hogy Jézus Krisztus ez imádandó szentségben attól a pillanattól kezdve van jelen, amikor a törvényesen és érvényesen felszentelt pap a búzalisztból készült kenyér fölé e szavakat mondotta: «Ez az én testem» és a kehelyben levő bor fölé: «Ez véremnek kelyhe» — hiszem tehát és vallom, hogy az Úr teste és vére már a vétel előtt és nem csupán a vételkor van jelen és addig marad jelen, ameddig a kenyér és a bor színei fennmaradnak. Hiszem és vallom, hogy Jézus Krisztus teste és vére nemcsak a mennyben van, hanem itt a földön is, amerre a pap kenyeret és bort konszekrált. És ha érthetetlen marad is előttem mindenkor, hogyan lehet egy és ugyanaz a test ugyanabban az időben sok ezer templomban, sok millió kenyérszínben jelen, mégis erősen és rendületlenül hiszem, mert ez a hitem Isten szavára és katolikus Egyházam tévedhetetlen tanítói hivatalára támaszkodik.

Végül hiszem és vallom, hogy úgy a kenyér, mint a bor színében az egész Krisztus van jelen, azaz hiszem és vallom, hogy a kenyér színében nemcsak Krisztus teste, hanem vére is jelen van és megfordítva, a bor színében nemcsak Krisztus vére, hanem teste is van jelen. Sőt mi több, azt is hiszem és vallom, hogy az egész Krisztus istenségével és emberségével, testével és lelkével, testével és vérével a kenyér és bor színeinek legkisebb részecskéjében is jelen van, úgy hogy az, aki a kenyér színének csak legkisebb részecskéjét veszi magához, mégis az egész Krisztust kapja meg.

A hívő katolikus e katolikus hitének megvallásában és gyakorlásában rendületlenül kitart és nagy boldogságát Ieli benne; és mert hiszi az Eucharisziát, azt belső és külső istentisztelettel hódolatteljesen imádja...

A hitetlen ember ellenben egyszerűen képtelenségnek mondja az Eucharisziát, mert érzékeire támaszkodik, amelyek neki kenyérről és borról tanuskodnak, már pedig a kenyér és a bor nem lehet Krisztus

teste, vére... Az isteni kinyilatkoztatást nem fogadja el, a Szentírás isteni tekintélyét és egyáltalában szavahihetőségét nem ismeri el, Krisztus Egyházát és az Egyház tévedhetetlen tanítói hivatalát megveti, csak amit érzékei megtapasztalnak és az esze belát és megért, azt fogadja el igaznak, szóval a hitét Istenben és az Egyházban, egyszerűen kikapcsolja életéből...

Elbizakodva és gőgösen hangoztatja: Nem hiszem az Oltáriszentséget. Nem hiszem, hogy Jézus Krisztus valóban, igazán és lényegesen ott jelen van. Nem hiszem, hogy a kenyér és bor lényege Jézus Krisztus testének és vérének lényegévé változott át... Szóval mindent tagad, amit a hívő katolikus szívének, eszének és akaratának hódolatával alázatosan az Oltáriszentségről hisz. Sőt lelki elvakultságában a hívő katolikust bálványimádásról vádolja, mert szerinte minden katolikus kenyérimádó.

Az oltáregylet buzgó tagjai rengeteg munkát találhatnak ezen a téren. Igazán nagy az aratás, kevés a munkás. Körülöttünk sokan vannak, akik nem hisznek az Oltáriszentségben, akiknek szemében úrnapi vagy feláldozási körmenetünk is értelmetlen nagy kérdőjel. Szentmisénk, szentséglátogatásunk, szentségimádásunk és szentáldozásunk mélységes rejtély előttük. A katolikusok soraiban is sok a gyenge hitű erre vonatkozólag. Vigyük el hozzájuk élő eucharisztikus hitünket és imádkozzunk értük.

Nagelreiter Alajos dr.

Keresztény szemek.

Szent Ágoston azt kívánja, hogy «keresztény szemünk» legyen (*«christianos oculos habete!»*), azaz, hogy a világ eseményeit és a magunk életét keresztény szemmel nézzük. Ami a jó Isten akaratával megegyezik és az Ő dicsőségére szolgál, azt jónak ítéljük, ami azzal ellenkezik, azt rossznak mondjuk!

* * *

Kempis szavai: «Ami nem Isten, az mind semmi és semmibe se veendő». «Az Isten fiai a mulandókat *bal* szemmel, a mennyieket *jobb* szemmel nézik.»

* * *

II. József császár egyik leveléből: «Minden dicsőség tovasuhanó álomként, vagy sebesen elvonuló füstfellegként tűnik nekem!»

* * *

János, Kasztília egykori királya így nyilatkozik: «Bár egyszerű mesterembernek születtem volna, vagy szerzetesként éltem volna le az életemet és ne lettem volna Kasztília uralkodója!»

* * *

V. Károly császár az augsburgi vallásbéke megkötése után a szent Just-kolostorba vonult, ahol tanulással, furás-faragással, kertészkedéssel foglalkozott és azt mondogatta: «A kolostorban egy nap alatt több igazi örömöm volt, mint amennyit minden egykori győzelmem jelentett számomra!»

* * *

Alfonz, Aragonia királya, erre a kérdésre: Ki a legszerencsésebb ember? — ezt felelte: «Azt tartom a legboldogabb embernek, aki a legtökéletesebben átengedi magát a jó Isten szent akaratának!»

(Folyt. köv.)

Dr. Hidasi József.

🌀 Hála Szűz Anyánknak! 🌀

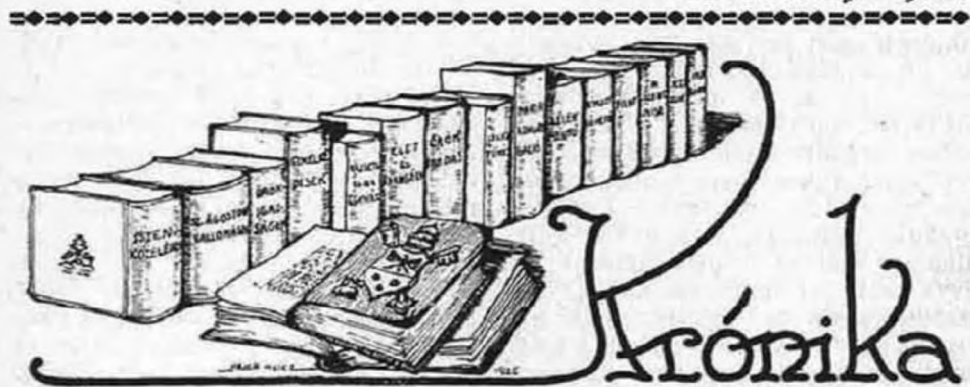
HÁLA is szokott emléket állítani önmagának s ezt az emléket ajándékol adja annak, akinek hálaival tartozik. Arany és ezüst szívek, lábak, kezek, aranybetűsen márványba vésett hála nyilatkozatok, a legnagyobb bőségben találhatók a Szűz Anya kegyképei, szobrai, illetve oltárai előtt. Megannyi beszédes bizonyítékául a Szűz Anya végtelen jóságának és a hálaról meg nem feledkező igaz krisztusi lelkiületnek. Ezek az emlékek bizonyítékok, amelyek beszélnek, buzdítanak, bizalomra hangoznak másokat is, hogy élőhittel és reménységes bizakodással kérjenek ők is pártfogást ügyeikben a Szűz Anyánál. Az ezüst és aranytárgyakról és a márványtáblákról visszavert gyertyafény a Szűz Anya arcán biztató mosolyban tükröződik: «Ha akarod rajtad épügy segíthetek, mint azokon, akiknek hálajáról e tárgyak beszélnek». A hála megörökítésének ezen szép formája és üdvös hatása arra indította a Központi Oltáregyletet, hogy a templomában levő kegykép előtt nyert kegyelmek és imameghallgatások hála megörökítésére szintén márványtáblák elhelyezését tegye lehetővé. A márványtáblák fehérek, egyforma nagyságúak, hogy amikor a kegykép előtti falíven elhelyezzük, művészi hatása is kifogástalan legyen.

Kegyképünk a *Mindenkor segítő Szűz Máriának* a római eredeti után készült és vele teljesen egyező az eredetihez érintett és XV. Benedek pápa Öszentségétől megáldott gyönyörű képe, amely előtt szinte állandóan térdelnek olyan ájtatoskodók, akik a Szent Szűzhez jönnek ügyes-bajos dolgaikban pártfogást kérni.

Sokan kaptak már kegyelmeket, akik bizonyára örülni fognak annak,

hogy nekik alkalmat nyújtunk hálájuk megörökítésére. Egy-egy márványlap felírással és az elhelyezéshez szükséges rézcsavarokkal együtt 25 P-be kerül. Aki háláját ezúton óhajtja kifejezni a Mindenkor segítő Szűz Mária iránt, jelentse be óhaját az Oltáregylet Központi Irodájában, Budapest, IX., Üllői-út 77., ahol a márványlapok készen vannak és a tetszés szerinti hálanyilatkozatot pár nap alatt bevésetik és a táblát a Szent Szűz kegyképe előtt elhelyezik. Bárcsak minél több lelket hatna meg az Ó anyai jóságának megörökítése, és vezetne vissza az Úr Jézushoz. Szűz Mária által Jézushoz, mint régen mondták és mindig is tapasztalták. «Téged rendelt jó anyánknak az Isten fia, azért áldunk örvendezve ó Szűz Mária!»

Dr. Neszmélyi Gyula.

Lelkigyakorlataink. Az Oltáregylet életének legfontosabb eseménye az a nyolcnapos lelkigyakorlat volt, melyet feketevasárnaptól, virágvasárnapig *dr. Tiefenthaler József* pápai kamarás tartott központi templomunkban, az Örökimádásban. Beszédeit telt templom hallgatta feszült figyelemmel s a legszébb dicséretet akkor mondjuk e lelkigyakorlatokról, amikor ideírjuk az azt befejező közös szentáldozáson résztvevők számát: *950 szív nyílt meg* a szentségi Jézus előtt és esküdött fel újra Neki. Adja Isten, hogy a lelkigyakorlatok hatása tartós legyen.

Prohászka requiemünk. A magyar katolikus egyház nagy szomorúsága az Oltáregyesület Országos Központjában fájdalmas visszhangot

keltett; a mi Örökimádás-templomunkban is szórta valamikor nagy lelke drága gyöngyeit és lelkesítette az eucharisztikus Jézus imadására összeseregletteket. A Központ azzal iparkodott iránta való mélységes tiszteletének kifejezést adni, hogy ápr. 9-én ünnepélyes requiemet tartott, amelyet *dr. Mészáros János* prelátuskanonok, érseki helytartó, országos főigazgatónk celebrált reggel 9 órakor ünnepi segédlettel. A kóruson a Mária Reparatrix-apácák kara énekelte a szentmise szövegét.

A nagyhét és húsvéti ünnepek alatt az Örökimádás temploma az idén is óriási látogatottságnak örvendett; a szentségekhez olyan sokan kívántak járulni, hogy a segítségül főkért főtisztelendő urak alig győzték a munkát. Szentsírunk most is a

legszebb volt Budapesten: növényekkel ékesített sziklahegy volt, művészi elrendezéssel.

Dr. Mátrai Gyula lelkész pápai kitüntetésére. Ápr. 21-én örömhírt hozott a pósta az Oltáregyesületnek: az esztergomi általános érseki helynök úr arról értesítette ugyanis a Központot, hogy XI. Pius pápa Öszentésége a Bíboros Hercegprímás Úr Oeminenciájának előterjesztésére, dr. Mátrai Gyula lelkész, szerkesztőt tiszteletbeli titkos káplánjai közé sorozni kegyeskedett. Az öröm különösen azért volt nagy, mert mióta az Örökimádás fennáll, ez az első eset, hogy az itt működő lelkész kitüntetésben részesült. Ez annál inkább megtörténhetett, mert ő az első, aki ilyen hosszú ideig bírta az Örökimádás sok erőt és kitartást igénylő munkáját és a kitüntetésre alkalom volt az Örökimádásnak 25 éves pesti jubileuma is. Az Örökimádás-templom hitélete a világi papok kezén levő templomok között most az első Budapesten s akkora látogatottságnak örvend, hogy a vezetőség még egy lelkészi állás szervezése gondolatával foglalkozik. Ennek a buzgó hitéletnek is szól az Oeminenciája kegyes előterjesztésére megadott kitüntetés. A lelkészt legelőször a zárda főnöknője köszöntötte, 22-én délelőtt az összes szerzetesnők élén, címének jelvényeit nyújtván át a kitüntetettnek.

Délután a virgo reparatrix II.

congregatio által alapított Szt. József-műhely leánykái lepték meg őt kedves szavallat, énekszámok és színdarabból álló ünnepségükkel.

A délutáni munkaórán pedig özv. őrgrof *Pallavicini Edéné* elnökszszony üdvözölte dr. Mátrait a jelenlevő hölgyek és a maga nevében, a legjobb közt azt kívánván neki, hogy a szentségi Jézusnak dicsőségére sokat dolgozhasson még a jövőben is.

Az Örökimádás buzgó hívei között is hamar elterjedt a kitüntetés híre s még olyanok is akadtak, akik sirtak örömben, szeretett lelkiatyjukat ért kitüntetés hallatára. Hivatalosan — a Központ felkérésére — dr. *Tiefenthaler József* pápai kamarás adta tudtára ápr. 24-én délután a híveknek az Oltáregylet örömet és beszédében az igazi papi munka értékét méltatta az ájtatos hívek előtt. A beszédet követő áldást az új pápai káplán adta ünnepi segédlettel és hűséges munkatársai és barátai környezetében. Az ünnep fényét a budapesti általános érseki helytartó, dr. *Mészáros János* prelátus úrnak kegyes megjelenése is emelte, aki még megleghangú levélben is kifejezte a kitüntetés fölötti örömet. A kitüntetést az ünnepelt az eucharisztikus Jézus dicsőségére ajánlja fel és Óérette kíván dolgozni a jövőben is teljes crejével. Adja is a jó Isten, hogy ez sikerüljön neki, élete utolsó lehelleitéig.

Kirándulás Máriavölgybe.

POSZONYTÓL a Zergehegyen keresztül csodaszép út vezet Máriavölgyig. Hajnalban indultunk, három órán át százados fák között mentünk; s a nagy csendben a pacsirták zengtek csodaszép himnuszokat a Teremtőnek. Olyan ünnepélyes volt a csend, a környezet és a pacsirták dala, hogy szívünket áhítat fogta el, annyira éreztük az Úr jelenlétét, hogy önkénytelenül is imádságot suttogva haladtunk tovább. A kakukk is csak

imitt-amott kiáltott közbe, mintha ő is félne megzavarni a csendet és a pacsirták csodás énekét.

Később szelíd özikékkel találkoztunk. Bámulva tekintettek reánk, de el nem szaladtak. Máriavölgy határában már a palabányába siető munkásokkal találkoztunk, itt már a völgybe vitt utunk. Egy gyönyörű erdőbe érve gyorsabban haladunk. Nemsokára a kápolnához érünk. A kápolna alól egy kristálytisza forrás csörgedez, hol már sok beteg nyert vissza egészségét.

Belépünk a kápolnába. Bent félhomály, a falakon a meggyógyult betegek hálaajándékai. Az egyetlen oltár mögött van a csodatévő forrás eredete. Herceg Eszterházy Pál nádor kifalaztatta, ráccsal körülvette, a kápolnát is ő építtette föléje. Egy asszony van a kút mellett, az húzza fel a vizet s ad belőle mindenkinek. Remek ízű, jéghideg, kristálytisza víz.

Régi kegyhely Máriavölgy. Már szent István idejében éltek itt remetéik s e remetéik egyike hársfából faragott egy Mária-szobrot, karján a kisded Jézussal. E szobor előtt jöttek össze reggel és este e jámbor férfiak s e helyet Máriavölgyének nevezték el. Itt ápolták és terjesztették a Mária-kultuszt. Mikor szent István halála után a pogány lázadás miatt futniok kellett a remetéiknek, főkincsüket, az eddig is sok kegyet kieszközölt Mária-szobrot azonban egy odvas fa alá rejtették.

Száz évnél tovább volt itt e kincs. Ekkor az ég csodával mutatta meg a helyet s felélesztette a régi áhitatot.

A Kárpátok rengetegében rabló ütött tanyát, felesége istenfélő szelíd asszony volt, férje zsarnokságának áldozata.

A gonoszlelkű férjtől két szörnyeteg gyermeke volt.

Képzelmük a szegény asszony bánatát, mennyit sírt, könyörgött, imádkozott a bűnösök menedéke, a szomorúak vigasztalójához.

Bánatát tetézte az, hogy férje nem ismerte fel az Isten ujját e rettenetes büntetésben, hanem még gonoszabb lett s nejét is elhagyta gyermekeivel.

Az árván maradt asszony magát és gyermekeit Máriának ajánlotta és zokogva imádkozott: «Ó Mária! Irgalmasság Anyja, nyerj isteni Fiadtól gyermekeimnek emberi alakot».

S hitében, reményében nem csalatkozott. Egy éjjel álmában megjelent neki a kegyes Szűz és az odvas fára mutatván, melyből kis forrás szivárgott, mondá:

«Mosd meg idétlen gyermekeidet s ők emberi formát nyernek».

A szegény asszony, mikor felébredt, lázas örömmel s bizalommal rohant a forráshoz és megfürösztötte őket. Ki írhatná le örömét és boldogságát, mikor látja, hogy torz gyermekei helyett két szép, ép gyermek mosolyog reá. Ime Mária megmutatta az Ő csodás hatalmát.

Ezt hallva a gonosz férj, szörnyeteg szíve átalakult, elhagyta gonosz életét, az irgalmas szűz Anyának buzgó tisztelője lett.

E csodának gyorsan híre ment. Egy szegény nyomorult asszony, ki vak és inaszakadt volt, hasonló bizalommal kérte Mária pártfogását. Ő is álmában kapott ígéretet. Odavitték, megfűrésztötték s újra látott és a saját lábán ment haza, útközben mindenütt hirdetve Mária hatalmát.

Ezután vége-hossza nem volt a sok csodának, az emberek százai jöttek el, keresve és találva gyógyulást. Mind hajdan, úgy most is jámbor remeték telepedtek itt meg. Közöttük egy szent öreg már rég óhajtott tudni, miért választotta Mária ezt a helyet. Nemsokára ez is kiderült. Egy imában átvirrasztott éj után, amint közeledik a forráshoz, látja, hogy a forrás fényben úszik, letérdelve, karjával a forrásban kutat. Egyszerre fát éreznek ujjai, az iszapos földből kiemelve előtte ragyog az ósrégi Mária-szobor, mit réges-régen a remeték az odvas fába rejtettek s a később fakadt forrás elrejtett.

Örömeiben ujjongva viszi társaihoz, velök együtt ünnepélyes menetben, a kis kápolnába, a feltalált jó Anyát.

Itt volt aztán 200 éven át e szerény kis remete-kápolnában, míg végre Nagy Lajos királyunk, hallván a csodákról, maga is elzarándokolt Máriavölgyébe. Szíve áhitattal telt meg s fogadást tett, hogy szép templomot és szent Pál magyar remetéinek kolostort épít e helyen. 1317-ben pünkösdi előestéjén saját kezével tette le az alapkövet s midőn felépült, nagy körmenet élén sajátkezüleg vitte a kegyeszobrot a főoltár elé. 1687-ben I. Lipót király is idejött Pozsonyból megköszönni Máriának Magyarország felszabadulását a 200 éves török iga alól s Magyarországot, mint dicső elődje, Szent István, Pátronánknak ajánlotta.

Az emberek százezrei jártak ide és hálát rebegeve távoztak. Egyszer Eszterházy Imre, a hercegprímás, halálos torokbajt kapott, néhány csöpp a csodaforrásból visszaadta léleketét.

De ki tudná elsorolni azt a rengeteg csodát, ami itt történt; csak körül kell nézni, látjuk a sok mankót és hálaajándékot; ez mindennél többet mond és bizonyít.

A kápolnától ötszázados hársfásor vezet a templomhoz, melynek főoltárán a csodálatos szobor dús ékszerek közt ragyog.

Az Őt és isteni kisedét takaró palást három szalagján e szavak olvashatók latin szöveggel:

Ó jóságos, ó kegyes, ó édes Szűz Mária!

Péchy Kálmánné.